

Jasper zou voortaan de pen wel voor haar voeren en voor de huishouding kon zij een flinke dienstbode als hulp nemen. Hoe beklaagde zij haar medemakkertjes, die nog op de schoolbanken moesten blijven zitten en misschien nog jaren konden wachten, eer de eerste vrijer kwam opdagen! Hoe jaloersch zouden zij op haar zijn en hoe zouden zij haar benijden, als zij alles eens wisten!

De geheimhouding maakte het geval nog pikanter en romantischer en de band te inniger, want:

Kein Feuer, keine Kohle kann brennen so heisz,
Als heimliche Liebe, von der Niemand nichts weisz.

Een geheim echter is eigenlijk dan slechts aardig, als men er tenminste met enkele menschen over spreken kan. Haar voogd Den Hartogh en diens vrouw waren natuurlijk ingewijd en ook voor de dienstbode dezer familie, een oude getrouwe, kon Agatha haar hart uitstorten. Haar vroeg zij ook om raad, wat te doen met de geschenken, die haar verloofde haar had gegeven. Groot waren zij wel niet noch talrijk, doch zij durfde ze toch niet te gebruiken uit vrees van ontdekking door den heer en mej. De Freyn. Het eene was „de helft van een half doorbeten stuk gouds”, waarvan Jasper de andere helft zelf bewaarde. Hij had haar verklaard, hoe dit een symbool van het huwelijk en een bezegeling hunner trouwbelofte was. Zooals deze stukken slechts samen een goed geheel konden vormen, doch nooit een andere wederhelft te vinden zou zijn, die op een van beide paste, zoo behoorden ook zij voortaan bij elkaar tot de dood hen zou scheiden. Zij durfde echter de haar toevertrouwde helft niet aan een koordje om haar hals te dragen, zooals de gewoonte was, naar hij zeide. Ook een koralen snoer, eveneens een symbool van den huwelijksband, had zij